

ת"פ 33966/11/20 - מדינת ישראל נגד רשיד זיאדנה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 33966-11-20 מדינת ישראל נ' זיאדנה
תיק חיצוני: 249618/2020
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל תדמור-זמיר
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם רשיד זיאדנה
החלטה

לפניי בקשת הנאשם להורות על ביטול כתב האישום נגדו מחמת שהמאשימה לא אפשרה לו לקיים את זכות השימוע הקבועה בסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**").

רקע עובדתי

1. ביום 13.11.20 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום שמייחס לו עבירת הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם. בכתב האישום נטען כי ביום 18.5.20 התקרב הנאשם אל דירת המתלוננת, שעמה הוא ניהל הליך גירושין, תוך שהוא מפר צו הגנה שניתן ביום 4.5.20 על ידי בית המשפט לענייני משפחה בחיפה, ואסר עליו, בין היתר, להימצא במרחק של 500 מטרים מדירת המתלוננת.

2. טרם הגשת כתב האישום מילאה המאשימה את חובתה ושלחה לנאשם מכתב יידוע. עם קבלת המכתב, בתאריך 8.9.20, פנה ב"כ הנאשם דאז למאשימה וביקש לקבל לידיו חומרי חקירה רלבנטיים, כדי קיים לנאשם שימוע ענייני. יום למחרת השיבה לו המאשימה כי התיק עודנו בחקירה וכעבור כחודשיים ימים הוגש כתב האישום דנן, מבלי שניתנה לנאשם זכות השימוע.

תמצית טענות הצדדים

3. **הנאשם טוען** כי המאשימה פעלה בחוסר הגינות, שכן הלכה למעשה בין שליחת מכתב היידוע לנאשם ובין הגשת כתב האישום לא בוצעו פעולות חקירה. עוד טען שמדובר בזכות מהותית, שיש לאפשר את מימושה טרם הגשת כתב האישום ולא בדיעבד. בדיון מיום 1.3.22 ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי לנאשם עומדת טענת הגנה טובה בתיק דנן (נטען כי הצו מושא כתב האישום ניתן שלא כדין) ולכן במקרה דנן, האיזון מחייב את ביטול כתב האישום.

4. בתגובתה הכתובה **טענה המאשימה** כי כתב האישום הוגש מבלי שקוים לנאשם שימוע, מחמת שגגה, ברם בהתחשב במכלול הנתונים - חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה והעובדה שכנגד הנאשם הוגש כתב אישום נוסף, שעניינו

זהה - אין לבטל את כתב האישום במקרה דנן, אלא ניתן לקיים לנאשם שימוע בדיעבד. המאשימה אף הלינה על מועד העלאת הטענה מפי הנאשם וטענה כי ביטול כתב האישום עלול לגרום לסחבת ולעינוי דין למתלוננת.

דין

5. סעיף 60א לחסד"פ קובע כי חשוד שקיבל מכתב יידוע, רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות לרשויות התביעה בבקשה מנומקת לעימנע מהגשת כתב אישום. מטרת ההוראה - להעניק הזדמנות לחשוד להשמיע את טענותיו בפני התביעה במטרה להניאה מלהגיש כנגדו כתב אישום. זכות זו הוכרה כזכות מהותית ביחסים בין הפרט לרשות הציבורית ויש בה כדי למנוע עיוות דין, לייעל את ההליך הפלילי ולחסוך במשאבים ובפגיעה הטבועה בעצם נקיטתו כלפי אדם (בג"צ 7357/95 **ברקי פטה המפרס (ישראל) נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 769, 785 (1996)).

6. השאלה אם אי קיום שימוע יוביל בהכרח לביטול כתב אישום, נדונה בערכאות השונות לא פעם ועיון בפסיקה מעלה כי הדעות בה חלוקות. יש האוחזים בדעה כי ניתן לרפא פגם מסוג זה בדרך של קיום שימוע בדיעבד, ויש שסוברים כי את השימוע יש לקיים לפני קבלת ההחלטה הפוגענית ולא לאחריה ולכן יש להורות על ביטול כתב האישום. בע"פ 1053/13 **חסן הייכל נ' מדינת ישראל** אף נקבע כי במקרים שונים הפגם עשוי להוביל לתוצאות שונות, לפי נסיבות העניין של כל מקרה ומקרה.

7. כשלעצמי, מצטרפת אני לאלה האוחזים בגישה השניה.

לדידי, קיומו של שימוע בדיעבד, תוך הותרת כתב האישום תלוי ועומד, אינו מעניק לנאשם הזדמנות הוגנת לשכנע את המאשימה להימנע מהגשת כתב אישום נגדו. החוק העניק לחשוד הזדמנות לשכנע כאמור, טרם הגשת האישום ולא לאחריו ולא מצאתי כל סיבה למנוע מהנאשם זכות זו ולהעמידו בעמדה נחותה, מקום בו האשם לאי קיומו של שימוע אינו רובץ לפתחו, אלא לפתחה של המאשימה.

יתרה מזאת, עריכת שימוע בדיעבד עלולה לטעת בלב הציבור בכלל ובלב הנאשם בפרט את התחושה כי מדובר בהחלטה ידועה מראש. לתוצאה זו השלכות ציבוריות נרחבות, שעלולות להביא לפגיעה באמון הציבור בשלטון החוק ויש להימנע ממנה, בהעדר שיקולים כבדי משקל. ועוד, החלטה שיש בה כדי לשנות מצב קיים, שונה מהחלטה שבאה לפני מעשה ואין זה ראוי להעמיד את הנאשם במצב קשה מזה שהמחוקק קבע שהוא זכאי לו. לעניין זה יפים הדברים שנאמרו בבש"פ 984/10 **פלוני נ' מ"י** (25.2.10):

"זכות השימוע נתונה לחשוד בשלב שבו טרם הוגש נגדו כתב אישום, ולא לאחר הגשתו. אין דומה שימוע ביחס לכתב אישום שטרם הוגש, לשימוע הנערך לאחר הגשתו. אין דומה שימוע לפני מעשה, לשימוע בדיעבד, בעוד כתב אישום תלוי ועומד."

8. ברי כי ייתכנו מקרים שבהם ניתן יהיה לאשר קיומו של שימוע בדיעבד, ברם לדידי על אותם מקרים להוות את החרג ולא את הכלל. כך למשל, במקרים בהם הפגם שנפל בפעולה הרשות היה מינורי, בעוד לתוצאת הביטול עלולה להיות השלכה חמורה על האינטרס הציבורי, ברם אין אלה פני הדברים בענייננו. בענייננו, מחד גיסא, העבירה המיוחסת

לנאשם היא אמנם עבירת פשע, ברם נסיבותיה, כפי שהן עולות מכתב האישום, ממקמות אותה ברף נמוך של עבירות מסוגה. מאידך גיסא, קו ההגנה שמציג הנאשם אינו משולל יסוד ויש לשקול אותו בכובד ראש.

9. איני מתעלמת מהתוצאה שאליה הגיע בית המשפט העליון בעניין הייכל הנ"ל, ברם סבורה כי במקרה דנן נכון להגיע לתוצאה שונה, בהיות נסיבותיו שונות מעניין הייכל. בעניין הייכל, הטענה לפיה יש לבטל את כתב האישום מחמת אי קיום שימוע, נטענה במסגרת ערעור, לאחר הרשעה, כאשר בית המשפט המחוזי שמע ראיות וקבע קביעות עובדתיות לחובת המערער. כמו כן עולה מפסק הדין שלא הייתה קיימת מחלוקת שהמערער אכן תקף את המתלונן. לאור כך קבע בית המשפט העליון כי "גם אם היינו חוזרים במנהרת הזמן" לנקודה שבה טרם החל ההליך הפלילי שהתנהל, אין יסוד לקבוע כי אילו היה נערך שימוע מראש התוצאה הייתה אי-הגשת כתב אישום".

10. בענייננו איני יכולה לקבוע שלא הייתה תוחלת לשימוע. השלב שבו מצוי ההליך הוא שלב מקדמי, הנאשם טרם נתן מענה לכתב האישום ואף כי עומדת לזכות המאשימה חזקת תקינות המנהל, לפיה תקיים לנאשם שימוע בדיעבד בלב פתוח ונפש חפצה אף אם כתב האישום לא יבוטל, לא ראיתי איזה נזק ייגרם מביטולו של כתב האישום ועריכת שימוע בנתונים דומים לאלו שבהם היה אמור הוא להתקיים לו קיימה המאשימה את חובותיה. מובן כי לו תמצא המאשימה שיש מקום להגשת כתב האישום שנית לאחר השימוע, האפשרות פתוחה בפניה.

אני מורה אפוא על ביטולו של כתב האישום. השימוע ייערך בתוך 30 יום מהיום בעל פה, בנוכחות הנאשם ובא כוחו.
זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ג' אדר ב' תשפ"ב, 06 מרץ 2022, בהעדר
הצדדים.